

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobkyně: **Správa Národního parku Šumava**, IČ 00583171, sídlem 1. máje 260, Vimperk, zastoupená JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, sídlem Kloknerova 2295/26, Praha 414, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. prosince 2016, č. j. MV-150186-5/PO-OVL-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. dubna 2018, č. j. 30 A 19/2017 - 112,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Hasičský záchranný sbor Plzeňského kraje (dále jen „HZS Plzeň“) provedl ve dnech 25. – 27. července 2016 v části Národního parku Šumava nacházející se na území Plzeňského kraje kontrolu dodržování povinností podle zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek

požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), ve znění vyhlášky č. 221/2014 Sb. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně neudržuje příjezdové komunikace k objektům a ke zdrojům vody v šířce nejméně 3 m. HZS Plzeň zjistil pochybení na dvanácti komunikacích. V jedenácti případech byly komunikace zúženy náletovými dřevinami, v některých případech průjezdu vozidel bránily i další překážky (většinou padlé kmeny stromů). Jedna komunikace byla zarostlá travinami tak, že nebylo možné určit její směr.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. října 2016 č. j. HSPM-4403-7/2016 ÚPP uložil HZS Plzeň žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč, neboť žalobkyně neudržovala trvale volné příjezdové komunikace k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů v minimální požadované šíři 3 m. Komunikace byly v době požární kontroly zúžené náletovými dřevinami, travními porosty, případně byly zcela neprůjezdné z důvodu přes cestu padlých kmenů stromů. Tyto skutečnosti vyplývají z protokolu o požární kontrole, který žalobkyně nijak nezpochybňovala. Žalobkyně tak nevytvářela podmínky pro hašení požárů a záchranné práce, jak jí ukládá § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně ve spojení s § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky o požární prevenci, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně (ve znění účinném do 31. července 2017). HZS Plzeň v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné podotkl, že podobné pochybení u žalobkyně zjistil již v roce 2015, kdy se žalobkyně zavázala, že zjištěné nedostatky odstraní nejpozději do konce července 2016. Podkladem pro požární kontrolu byla aktualizace vymezení příjezdových komunikací v grafické části dokumentace zdolávání požárů (operativního plánu), kterou schválil statutární orgán žalobkyně. Přestože stupeň závažnosti zjištěného pochybení vyhodnotil HZS Plzeň jako vysoký, s ohledem na atypický charakter posuzovaného prostředí, uložil žalobkyni pokutu ve výši 10 % ze zákonem připuštěné maximální sazby.

[3] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí HZS Plzeň zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem. Krajský soud považoval za rozhodující, že při požární kontrole byly zjištěny nedostatky na místech, která žalobkyně v dokumentaci zdolávání požárů označila jako hasební cesty. Žalobkyně bezesporu coby zadavatelka či zpracovatelka dokumentace mohla vymezit hasební cesty tak, aby zároveň v maximální možné míře chránila přírodu a krajinu. Pokud se postupem času změnily v Národním parku Šumava podmínky a již nebylo možné udržovat příjezdové komunikace způsobem nekolidujícím s ochranou přírody, mohla žalobkyně iniciovat změnu dokumentace zdolávání požárů. HZS Plzeň tedy pouze kontroloval, zda žalobkyně plní to, k čemu se sama zavázala. Krajský soud dále konstatoval, že skutečnost, že Hasičský záchranný sbor Jihočeského kraje podobná pochybení žalobkyně na území Jihočeského kraje nesankcionoval, v ní nemohla vyvolat legitimní očekávání, že je její jednání v souladu se zákonem. Konečně krajský soud neshledal ani namítané překročení mezí správního uvážení při ukládání sankce.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Stejně jako v žalobě namítala především to, že plněním svých povinností podle zákona o požární ochraně by se mohla dostat do rozporu s celou řadou ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny (především těch, která se týkají ochranných podmínek národního parku, zvláště chráněných druhů živočichů a soustavy Natura 2000). Stěžovatelka zdůraznila, že nemůže jednostranně a operativně měnit dokumentaci zdolávání požárů. Tuto dokumentaci zpracovává odborně způsobilá osoba a podléhá schválení, kontrole nebo posouzení orgánu státního požárního dozoru. Sporný požadavek na šíři příjezdových komunikací navíc vyplývá přímo z vyhlášky o požární prevenci. O revizi sítě hasebních cest stěžovatelka opakovaně jednala s HZS Plzeň, který některým jejím požadavkům vyhověl. Změna dokumentace zdolávání požárů je nicméně s ohledem na požadavky HZS Plzeň komplikovaná, v určitém rozsahu pravděpodobně dokonce nemožná. Stěžovatelka nemůže „*v každém okamžiku možné kontroly*“ zajistit požadovanou šíři příjezdových cest v plném rozsahu. Žalovaný nemůže posuzovat, zda by bylo možno udržovat příjezdové komunikace a zároveň se vyhnout porušení zákona o ochraně přírody a krajiny. Koneckonců ani stěžovatelka, která má postavení orgánu ochrany přírody, nedokáže předjímat, jak by povolovací procesy v režimu posledně uvedeného zákona skončily.

[6] Stěžovatelka dále namítla, že nenaplnila všechny podmínky pro vznik odpovědnosti za správní delikt. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2008, č. j. 9 As 8/2008 - 80, a nález Ústavního soudu ze dne 28. května 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02, z nichž dovozuje, že na základě § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny by jí mohla být omezena či zakázána činnost nařízena jiným správním orgánem. Stěžovatelka nemohla plnit povinnosti na úseku požární ochrany, pokud by tím porušovala předpisy o ochraně přírody a krajiny. Pochybení, které zjistil HZS Plzeň, nemohlo naplnit materiální stránku správního deliktu, neboť zúžením příjezdových komunikací nedošlo k omezení jejich průjezdnosti. Stěžovatelka dále namítla, že při zpracovávání původní dokumentace zdolávání požárů pravděpodobně došlo k podcenění povinností, které z ní stěžovatelce vzejdou – sankcionovaným jednáním však není pochybení při vytváření dokumentace, ale nevytváření podmínek pro hašení požárů. Potrestání stěžovatelky za takové situace nemůže naplnit svůj účel.

[7] Třetí část argumentace stěžovatelky se soustředila kolem novelizace zákona o ochraně přírody a krajiny provedené zákonem č. 123/2017 Sb. Dle názoru stěžovatelky novela potvrzuje, že protipožární preventivní opatření jsou v přírodních zónách národních parků výjimečná a stále musejí respektovat základní (podle důvodové zprávy k citovanému zákonu a komentářové literatury i bližší) ochranné podmínky národních parků. Novelizace tedy posílila ochranu přírody na úkor jiných zájmů. Stěžovatelka však upřesnila, že se nedomáhá aplikace pozdější příznivější úpravy, nýbrž stále namítá, že její jednání od počátku nepředstavovalo správní delikt.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že k vážení zájmů na požární ochraně a na ochraně přírody a krajiny se již vyjádřil ve správním řízení i v řízení před krajským soudem. Trvá na tom, že zajištění volné průjezdnosti příjezdových komunikací

je nedílnou součástí ochrany přírody dle zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť tento zákon sám předpokládal vjezd a setrvání vozidel požární ochrany do prostoru národních parků. Rychlý a efektivní zásah proti případnému požáru je podmínkou pro zachování jedinečného prostředí Národního parku Šumava. Udržování příjezdových komunikací není významným zásahem do ekosystému tohoto národního parku. Stěžovatelka byla povinna přizpůsobit dokumentaci zdolávání požárů všem důležitým skutečnostem a udržovat cesty v souladu s touto dokumentací. V tomto směru žalovaný zdůraznil, že relevantní znění dokumentace schválilo současné vedení stěžovatelky pár dnů před provedením požární kontroly. Úkoly stěžovatelky na úseku ochrany přírody a krajiny ji nijak nezbavují povinnosti respektovat ustanovení jiných právních předpisů. Střet dvou veřejných zájmů nebrání naplnění materiální stránky správního deliktu. Dle názoru žalovaného stěžovatelka bagatelizuje důsledky zúžení příjezdových komunikací. Právě s ohledem na rychlý vývoj přírody, jímž se stěžovatelka zaštiťuje, je třeba na plnění povinností podle zákona o požární ochraně bezvýhradně trvat. Žalovaný nemohl zohlednit novelu zákona o ochraně přírody a krajiny č. 123/2017 Sb., neboť rozhodoval ještě před přijetím tohoto zákona.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovatelce, která nevyužila svého práva podat k němu repliku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná. Navzdory tvrzení stěžovatelky krajský soud žalobní námitky přesvědčivě zhodnotil jako nedůvodné a v souladu se zákonem její žalobu zamítl.

[11] Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně jsou právnické osoby a podnikající fyzické osoby povinny *vytvářet podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, zejména udržovat volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům, k rozvodným zařízením elektrické energie, k uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, k věcným prostředkům požární ochrany a k ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení*.

[12] Podle § 6b písm. e) zákona požární ochraně [ve znění účinném do 31. července 2017, nyní je stejná úprava obsažena v § 6c písm. e) tohoto zákona] stanoví způsob vytváření podmínek pro hašení požárů a pro záchranné práce prováděcí právní předpis, jímž je vyhláška o požární prevenci. Ustanovení § 11 odst. 1 této vyhlášky definuje vytváření podmínek pro hašení požárů a pro záchranné práce jako *souhrn organizačních, a popřípadě i technických opatření umožňujících při využití existujících předpokladů, zejména stavebně technických, provedení rychlého a účinného zásahu, evakuace osob, zvířat a materiálu a záchranných prací*. Právnické osoby a podnikající fyzické osoby jsou k provedení rychlého a účinného zásahu povinny zajistit, *aby byly dodrženy trvale volné průjezdné šířky příjezdových komunikací nejméně 3 m k objektům, k nástupním plochám pro požární techniku a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů* [§ 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky o požární prevenci].

[13] Za porušení této povinnosti může hasičský záchranný sbor kraje uložit pokutu ve výši až 500 000 Kč [§ 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně, ve znění účinném do 31. července 2017; nyní se jedná o písm. a) citovaného ustanovení].

[14] Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že skutkový stav nebyl mezi účastníky řízení sporný a v tomto směru stěžovatelka nic krajskému soudu nevytýká. Stěžovatelka nepopírá, že by v části Národního parku Šumava, která leží na území Plzeňského kraje, neudržovala šířku příjezdových komunikací k objektům, k nástupním plochám pro požární techniku a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů nejméně 3 m. Rozporuje výhradně právní závěry, které na základě této skutečnosti žalovaný a po něm i krajský soud učinil.

[15] Stěžovatelka namítala, že ve splnění uvedené povinnosti podle zákona o požární ochraně jí bránila některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry, které učinil krajský soud. Lze k nim dodat, že zákon o požární ochraně nevymezuje žádné liberační důvody a přísně vzato by tak bylo možné konstatovat, že při naplnění znaků skutkové podstaty se stěžovatelka nemůže odpovědnosti za správní delikt podle tohoto zákona zprostit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. dubna 2015, č. j. 6 As 97/2014 - 48). Na druhou stranu je však nutno „*možnost liberace [...] principiálně připustit, zároveň však z této možnosti, jež byla judikaturou z legitimních důvodů spočívajících v ochraně před nepřiměřenou tvrdostí zákona dovozena, nelze učinit tak kategorický závěr, že odpovědnost za správní delikt nemůže být nikdy odpovědností za výsledek, a samotnou existenci tohoto typu odpovědnosti, byť by se vyskytovala jen velmi výjimečně, tak v oblasti správního práva trestního* a priori *zcela popřít*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. ledna 2008, č. j. 9 As 36/2007 - 59, č. 1533/2008 Sb. NSS). Pro projednávaný případ z toho vyplývá především to, že stěžovatelku by nebylo možné prostřednictvím vynucování splnění povinnosti podle jednoho zákona nutit porušit její povinnosti podle jiného zákona. Jinými slovy, stěžovatelku nelze v žádném případě postavit mezi pomyslné mlýnské kameny, kde by si mohla vybrat jen, podle kterého ze dvou v úvahu přicházejících zákonů se nechá sankcionovat.

[16] Stěžovatelka se odvolávala na § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle tohoto ustanovení může orgán ochrany přírody stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon jejich činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat. Takový postup není možný jen v případě již vydaného platného pravomocného rozhodnutí.

[17] Argumentace tímto ustanovením je však lichá, neboť stěžovatelka nebyla v nastíněném smyslu žádným způsobem, co do udržování průjezdnosti příjezdových komunikací, omezena, resp. její argumentace je toliko hypotetická.

[18] Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda údržbě příjezdových komunikací nebrání jiné ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny (především § 16, § 45i a § 49 či § 50), a dospěl k závěru, že nikoli. Ačkoli tato ustanovení zakazují (obecně řečeno) provádění činností, jimiž by člověk zasahoval do přirozeného vývoje živočichů a rostlin žijících v chráněných lokalitách, nejde o zákazy absolutní. Po konzultaci s příslušným orgánem či

schválení z jeho strany zákon údržbové práce na území národního parku bezesporu připouští. Nejvyšší správní soud zároveň nepřehlédl, že stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že „*správním orgánům dohlížejícím nad požární bezpečností naprosto nepřísluší spekulovat, v jakém rozsahu by některé z ‚údržbových' zásahů [...] byly možné bez porušení právních povinností podle* [zákona o ochraně přírody a krajiny]*, resp. zda by k těmto zásahům bylo možné povolit výjimku ze základních ochranných podmínek* [národního parku] *či zvláště chráněných druhů nebo vydat jiné potřebné schvalovací akty orgánů ochrany přírody. Ostatně ani stěžovatelka ve své roli správce území [...] nemůže předjímat, zda by potřebné ‚povolovací' akty orgánů ochrany přírody mohly být v souladu s kritérii* [zákona o ochraně přírody a krajiny] *vydány, přestože by stěžovatelka v roli orgánu ochrany přírody v těchto věcech rozhodovala v prvním stupni (poslední slovo by jako odvolací orgán ovšem mělo MŽP).*" Tímto sdělením stěžovatelka v podstatě popřela svá předešlá tvrzení, že dodržení povinností podle zákona o požární ochraně nebylo s ohledem na požadavky zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec možné. Pokud se stěžovatelka vůbec nepokusila získat potřebná povolení k činnostem, jimiž by dostála povinnosti udržovat průjezdné hasební cesty (pokud taková povolení byla vůbec zapotřebí, což v řízení nebylo postaveno na jisto), nemůže se své odpovědnosti za porušení této povinnosti zprostit (srov. též PRÁŠKOVÁ, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2013, s. 321).

[19] Nejvyšší správní soud dále považuje za správný názor žalovaného, že prevence proti požárům s ochranou přírody úzce souvisí. Případný požár v Národním parku Šumava by totiž mohl tamní ekosystémy poškodit bezesporu mnohem více než udržování průjezdných cest. Jak dále žalovaný zcela správně uvedl, účel stanovené šířky příjezdových komunikací nespočívá jen v umožnění příjezdů zásahových vozidel, nýbrž též v zabránění či zpomalení postupu požáru. Veřejný zájem na ochraně před požáry tudíž není v tomto případě s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v takové kolizi, jakou naznačuje stěžovatelka. Jako mimoběžný lze hodnotit argument stěžovatelky možným udělením výjimky pro záměrné založení regulovaného požáru, jenž by mohl být naopak pro les prospěšný. Pokuta byla totiž stěžovatelce nepochybně uložena v souvislosti s prevencí neregulovaných požárů, nezaložených záměrně za tímto účelem orgány ochrany přírody.

[20] Pádnou argumentaci, proč se stěžovatelka nemůže odpovědnosti za správní delikt zprostit, obsahuje i rozsudek krajského soudu, který se zaměřil na dokumentaci zdolávání požárů. Stěžovatelka má pravdu, že třímetrová šíře příjezdových komunikací je stanovena přímo vyhláškou o požární prevenci, nicméně vymezení konkrétních příjezdových komunikací již bylo v dispozici stěžovatelky a měla-li za to, že některé z nich bude obtížné či nemožné udržovat, mohla tomu dokumentaci přizpůsobit; jednání mezi stěžovatelkou a HZS Plzeň, jejichž výsledkem byla určitá modifikace vymezení hasebních cest v Národním parku Šumava, i úspěšná jednání s HZS Jihočeského kraje dokládají, že nešlo o zcela vyloučený postup. V tomto směru Nejvyšší správní soud dodává, že je zcela irelevantní, kdo v době schvalování dokumentace zdolávání požárů zastával pozici statutárního orgánu stěžovatelky či z jakých důvodů zpracoval tuto dokumentaci v konkrétní podobě. Stěžovatelka byla touto dokumentací – a především zákonem o požární ochraně a vyhláškou o požární prevenci – vázána. Zmiňuje-li stěžovatelka obtíže, resp. nepochopení ze strany HZS Plzeň, které v jednání o revizi cestní sítě v dokumentaci zdolávání požárů zaznamenala, jde o otázku přesahující předmět nyní posuzovaného řízení o uložení pokuty.

[21] Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné upozornit na zjištění žalovaného (které stěžovatelka nijak nerozporovala), že některé příjezdové komunikace v I. zóně Národního parku Šumava stěžovatelka udržovala ve stavu odpovídajícím požadavkům právních předpisů o požární ochraně. Plnění této povinnosti tudíž evidentně není zcela nemožné. Poukázat lze též na to, že pochybení spočívající v obtížné průjezdnosti hasebních cest stěžovatelce HZS Plzeň vytýkal již v roce 2015, nicméně stěžovatelka až do požární kontroly v roce 2016 neučinila žádná opatření, jimiž by zjištěné nedostatky odstranila. Vzhledem k dlouhému časovému období, které HZS Plzeň stěžovatelce k provedení opatření k nápravě stanovil (jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí), se lze domnívat, že stěžovatelka mohla příjezdové komunikace upravit v té části roku, kdy by to bylo vhledem k výskytu chráněných druhů rostlin a živočichů nejšetrnější, aby se tak vyhnula případným postihům ze strany České inspekce životního prostředí, na něž poukazovala. Ani této možnosti však podle všeho nevyužila.

[22] Námitku, že v tomto případě nebyl naplněn materiální znak správního deliktu, taktéž nelze považovat za důvodnou. Správní delikt podle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně má ohrožovací charakter (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2011, č. j. 8 As 27/2011 - 68). Zejména u tohoto typu deliktů zpravidla splývá naplnění jejich materiální stránky s naplněním formálních znaků skutkové podstaty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23). Výjimky z tohoto pravidla samozřejmě vyloučit nelze, nicméně výše uvedené znaky jednání stěžovatelky vylučují, aby mezi ně byl její případ zařazen. Stěžovatelka totiž dlouhodobě neplnila významnou povinnost na úseku požární ochrany, čímž ohrozila veřejný zájem chráněný zákonem o požární ochraně a jeho prováděcími předpisy.

[23] Nejvyšší správní soud dále nepovažuje za zcela zřejmé, k jakému cíli stěžovatelka míří argumentací zákonem č. 123/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon do zákona o ochraně přírody a krajiny s účinností od 31. března 2017 vnesl nový § 18a, podle jehož odst. 1 písm. b) v přírodní zóně národního parku *lze provádět pouze zásahy, které nejsou v rozporu s cílem ochrany této zóny. Výjimečně lze provádět i jiná opatření, je-li to nezbytné z důvodu ochrany životů a zdraví osob, ochrany majetku nebo ochrany přírody, a to b) hašení požárů a provádění preventivních opatření proti vzniku lesních požárů podle zákona o požární ochraně; preventivní opatření lze provádět po předchozím projednání s orgánem ochrany přírody a při zohlednění cílů ochrany národního parku*. Toto ustanovení tedy výslovně umožňuje v přírodních zónách národních parků (které až do vymezení zón podle nového § 18 zákona o ochraně přírody a krajiny odpovídají I. zónám národních parků podle dosavadních předpisů – srov. čl. II odst. 3 zákona č. 123/2017 Sb.) provádět preventivní opatření proti vzniku požárů a opatření týkající se hašení požárů, přičemž vyžaduje pouze projednání s orgánem ochrany přírody (nikoli jeho schválení) a zohlednění cílů ochrany národního parku. Navíc nelze vyloučit, že méně invazivní zásahy související se zprůjezdněním přístupových komunikací by bylo možné považovat za zásahy, které nejsou v rozporu s cílem ochrany přírodní zóny národního parku, a které by proto bylo lze provádět bez předběžné konzultace s orgánem ochrany přírody. Stěžovatelka tak má i za nynějšího právního stavu nástroje, jak své povinnosti podle zákona o požární ochraně plnit. I kdyby se odkazem na nový § 18a zákona o ochraně přírody a krajiny domáhala

retroaktivní aplikace pozdější příznivější právní úpravy – což však v kasační stížnosti výslovně vyloučila – nebylo by možné jí vyhovět.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež podle druhé věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu